

Skildring öfver åtskilliga elfvar i Norden...

Svärd, C[arl] J[oseph]

81 A Br.

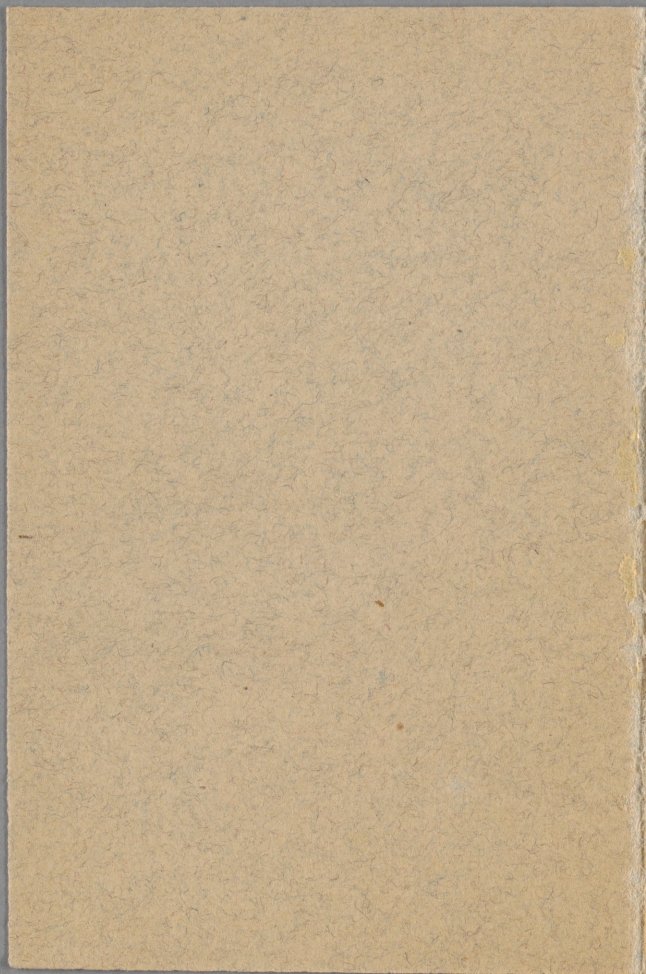
SVÄRD C.J.

Skildring öfver af-
skiltiga elfoar i Norden

Pitt Sv.

(Bn)

Sundsvall
1896

Skildring

öfver åtskilliga

Elfvar i Norden

Den, som är road af sång,
kan utsjunga densamma efter egen
behaglig melodi.

Af

C. J Svärd.

Pris 10 öre.

1896.

EXLIBRIS
BIBLIOTEK I KARLSTAD

SUNDSVALL 1896
SUNDSVALLS TIDNINGS BOKTRYCKERI
GUST. R. PETERSON.

Ångermanelfven.

Se Nordens sköna stränder,
De genom elfvar, sjöar skilja sig.
Elfvar, djupa dalar,
De genömlöpa Norden blid.

Min tanke står vid Niagaras strand,
Visst härligt der naturen ler,
Jag står ju nu i Nordens land,
Hvars tofva jag tillber.

Min första dag den randad är
Uti ett fiskartjäll,
Jag därför vördnad för det bär,
Jag ser dess folk, ja berg och fjäll.

Ångermanelfvens bölja
Lugn och härlig ilar fram.
Dess stränder elfvens vågor skölja,
Till växtlighet den ger sin hand.

I elfven synes perlan der,
Den höjer sig öfver böljanssköte,

Välön den sig kalla plär,
Månget öga af dess fågring njöte.

Det stolta skepp, som lugna vågen plöjer,
Sin laddning der intaga skall,
Ett forskande öga det tacksamhet höjer,
Herre du leder ju elfvar och allt.

Se åldriga skogen och blommorna der,
Så vänligt åt elfven de hälsa.
Kullar och dalar, skogar man ser,
Hvarje holme och vik vi ju älska.

Ett fideikomiss det Sanna ju var,
Löfskog och blomkalkar ängarne hölja.
Naturen ju allt väl utsirat har
Och löfkronors hälsning alla vill följa.

En främling hälsar så nöjd dessa lunder,
Ja, skeppet med flaggan hälsar också.
Naturöga, se Guds skapade under,
Ja, Flora dig hälsar ifrån sin gömda vrå.

Skeppet elfvens bölja trotsar,
Nylands hamn det får ock se,
Längre skeppet kan ej brottas,
Ty elfvens ström blott åt det ler.

Ångbåtar strömmens fåra klyfva,
Sollefteå hamn man hinna vill,
På strömmens vågor lätt de flyga,
Och på dess redd de lägga till.

Omväxling der naturen blandat
Af kala berg, som guld det mist.
Fur- och granskog hafva vandrat,
I klippans sköte guld vi ta till sist.

På elfven synes mången båt,
På fiske man nog tänker.
Laxen, som der går framåt,
För den man lägger goda ränker.

Gud skapte väg till föda der,
En fiskare sitt bröd der söker.
Han ganska ofta faran ser,
Hans vilja likväl modet höjer.

Främling, uppför resan var,
Utför elfven kan den blifva.
Natur du läst och skådat har,
Hernösand dig åter nytt skall gifva.

Arbetare och glädtigt folkliif —
Se domkyrkan och en tarflig stad —

Se dess park och växlande naturlif —
Förhöj din tanke, då du läser blad från blad.

Blandadt är allt hvad man ser,
Åt arbete oah mödor hvar sig egnar.
Ja, skolan med sin pilt som ler,
Han tänker på den stig han hägnar.

Indalselvans

brusande och åt hafvet stupande vågor.

Indalselven brusar fram,
Att sig med hafvet blanda.
Ett skepp uppför — det går ej an,
Blott ångbåt med dess strömfår andas.

En kapten han mekaniken brukar,
Ångbåt han bygger, som strömmen bryter lätt.
Strömmens fors den höres ofta ryta,
Men båten går, ty den är äfven nätt.

På hafvets våg en sjöman ofta skådar
En graf, som öppen är;

För lifvets tinglas Herren råder
Hvart du går, ja, om på oceanen der.

Timmerflottor på elfven ila fram,
Af arbetshand de styras;
Sågvärk förädla med sin hand,
Hvar stock af sågens klinga klyfves.

Skeppet sig för höga vågen rör,
Jag trifves likväl härligt der.
För arbetsman, som skall sin flotta föra,
En likkista fartyg och flotta endast är.

Du resande, som efter elfven vandrar,
Naturens storhet du der skåda får;
Kaptenen med sin ångbåt du ej klandrar.
Skogsbruden visar dig sitt gröna hår.

Små holmar, uddar skjuta fram,
Omväxlande natur du finner.
För årtusen sedan, hur hög var elfvens famn!
Ja, den var hög, hvart öga det kan finna.

Naturens öga kan blott se,
Att elfvens bölja hög var då.
Åkrar synas nu, som vänligt le,
Torfvan vändes för att brödet få.

Ljusneelfven

med sin oroliga bölja och brusande fors samt
dess stränder med sin leende natur.

En klar, en molnfri himmel, en afton så skön
Vid Ljusneelfvens stränder jag njuter.
Den talar om mycket, ja äfven unga mön,
Hennes älskling skogens eko ej förskjuter.

Unga tärnan säger: Skola vi följas framåt?
Lifvets stig den så törnig ju är.
Blif min tröst och mitt skydd. Vi vandra ditåt,
Der lifvet mer sorger ej bär.

Forsens brusande vågor dem tala jag hör,
Naturens under mitt hjärta kan röra.
Jag hör forsens ord, jag dem gömma bör,
En bättre predikant jag aldrig kan höra.

Guds storhet, den talar i allting jag ser,
På olika sätt Guds godhet sig visar.
Gif krafter att fatta! Till dig blott jag ber,
Fader, din godhet jag högt vill beprisa.

Den lugna afton Ljusneelfven talar,
Och vågen den tystnar vid klippan så fast.

Dess eko det träder genom rymdens salar,
Och elfven den forsar med ilande hast.

Till dig, o Gud, som gjort naturens salar,
Min tanke ilar bort i rymden der.
Herre Gud, det är till oss du talar,
Vi se ju dina ord i rymdens stjernehär.

Berg, ja, grönskande kulle
Sin tacksamhet sänder till dig.
Djuret, ja, menniskan skulle
Se den godhet, som gifves till sig.

Se bonden, se svett droppen uppå hans kind,
Han vänder så nöjd uppå torfvan.
Axet det stiger lik växande lind,
Och Flora hon växer på tufvan.

En flicka, en tärna på stranden der står,
Svett droppen på kinderna rinner,
Hon drager laxnäten i strömmarnes får,
Att fånga den fisken hon finner.

Farsgubbens mödor lätta hon gör,
Han förde ju plogen för dagen.
Alltid ett barn så göra bör.
Se'n noten de hängde längs hagen.

Jernvärk, sågvärk resa sig
 Vid Ljusneelfvens utlopp.
 Skepp från fjärran visa dig,
 Att bröd der fins, förtjänst och hopp.

Arbetare, mång tusende,
 Familj och barnen föda.
 Förtjänst är nu ej lofvande,
 Men likväl än en gris de göda.

Tiden är omväxlande
 På hela jordens strand.
 Här är det äfven hotande,
 Knappt bröd förtjänar denna hand.

Förr på bank mitt öfverflöd jag lägga fick,
 Men så är icke tiden nu:
 För svett och möda bröd jag fick,
 Men tiden allt förändrar ju.

Tänk på de flydda da'r, som gått,
 De komma aldrig åter!
 Familjens fader pressas blott,
 Husmodern endast mödor ser.

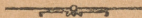
Ljusne förr helt enkelt var,
 Men tiden är förändrad;

En ny kyrka rest man har,
Till kyrkogård nu tufvan är förvandlad.

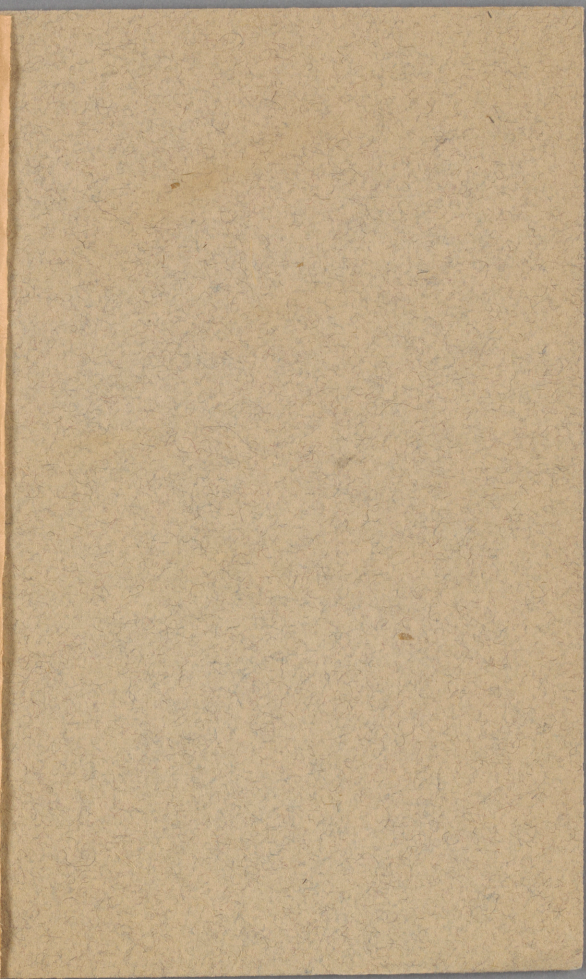
Och äfven skogen är förändrad
Till trädgårdar, som vänligt le.
Du kan ju säkert bli förändrad,
Om blott ditt öga allt får se.

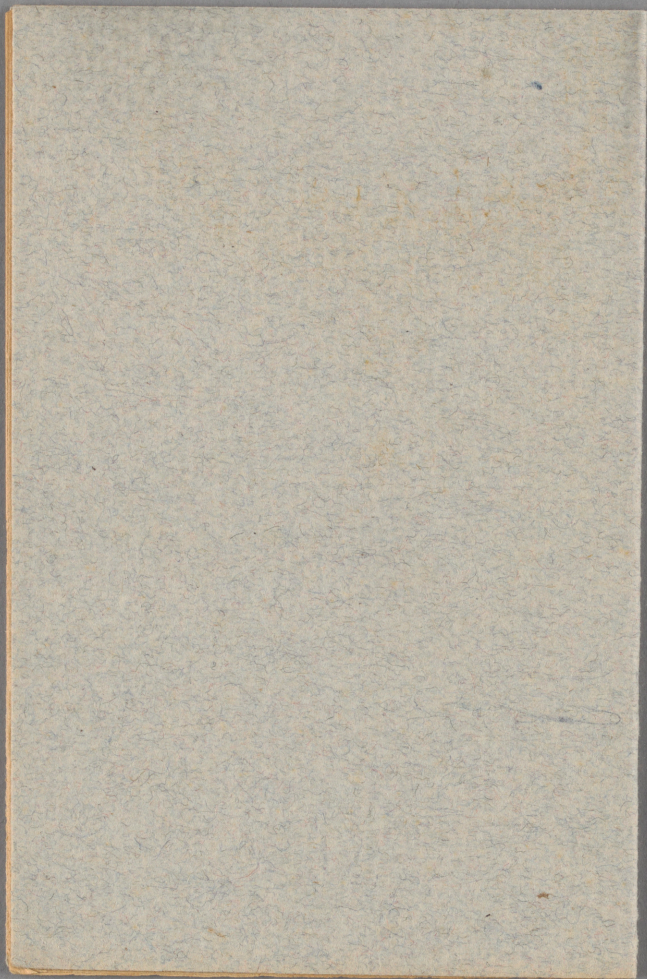
I moras, der djuret ej gick fram,
Nu växer der den ädla melonen.
Herr Kempe ville nog längre nå fram,
Men lifsglaset runnit, och grafven är kommen.

Med haf nu elfven blandar sig,
Att fly till fjärran stränder.
Han för ju hälsningar till dig,
Från nordens fjällar, sjöar den nu länder.

J
V
S
A

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

